

przy tym minimalnych wymogów? Czy należy odróżnić zaksięgowanie od wpisu do rachunków tytułu do środków własnych w rozumieniu art. 6 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000^(?) z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 94/728/WE Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot?

3. Czy art. 221 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego należy interpretować w ten sposób, że powiadomienie dłużnika o kwocie należności przez organy celne zgodnie z odpowiednią procedurą jedynie wówczas będzie postrzegane jako powiadomienie dłużnika o kwocie należności w rozumieniu art. 221 ust. 1, gdy kwota należności została przez organy celne zaksięgowana przed powiadomieniem dłużnika? Co należy rozumieć pod pojęciem „zgodnie z odpowiednią procedurą” zawartym w art. 221 ust. 1?
4. Czy, w przypadku udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi twierdzącej, istnieje domniemanie na korzyść państwa, że zaksięgowanie kwoty należności nastąpiło przed powiadomieniem dłużnika? Czy sąd krajowy może przyjąć domniemanie prawidłowości wyjaśnień organów celnych, że kwota należności została zaksięgowana przez powiadomieniem dłużnika, czy też organy te powinny co do zasady przedłożyć sądowi krajowemu pisemny dowód dokonania zaksięgowania kwoty należności?
5. Czy określone w art. 221 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Celnego zaksięgowanie kwoty należności przed powiadomieniem o niej dłużnika powinno zostać dokonane, aby uniknąć nieważności lub wygaśnięcia prawa do pobrania długu celnego? Czy, innymi słowy, art. 221 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że kwota należności, jeśli dłużnik został o niej powiadomiony przez organy celne zgodnie z odpowiednią procedurą, lecz gdy kwota ta nie została przed powiadomieniem zaksięgowana, nie może zostać pobrana, tak iż organy celne w celu późniejszego pobrania tej kwoty powinny ponownie powiadomić dłużnika o kwocie należności zgodnie z odpowiednią procedurą, po dokonaniu jej zaksięgowania i czy powinno to nastąpić przed upływem określonego w art. 221 Wspólnotowego Kodeksu Celnego terminu przedawnienia?
6. W przypadku udzielenia na pytanie piąte odpowiedzi twierdzącej: jaki jest skutek uiszczenia przez dłużnika kwoty należności, o której został on powiadomiony, mimo że nie została ona przedtem zaksięgowana? Czy kwotę tą należy uznać za nienależną i dłużnik może żądać jej zwrotu przez państwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 1992, L 302, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 130, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt (Austria) w dniu 20 czerwca 2008 r. — SPO Landesorganisation Kärnten przeciwko Finanzamt Klagenfurt

(Sprawa C-267/08)

(2008/C 247/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzsenat, Außenstelle Klagenfurt

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SPÖ Landesorganisation Kärnten

Strona pozwana: Finanzamt Klagenfurt

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 4 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽¹⁾ (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”) należy dokonywać w ten sposób, że - w sytuacji, w której będący samodzielną osobą prawną krajowy (kraju związkowego) oddział partii politycznej osiąga przychody z (częściowego) rozliczenia wydatków poniesionych na „reklamę zewnętrzną” także będących samodzielnymi osobami prawnymi komórek tej partii (oddziałów rejonowych itp.) oraz ze sprzedaży wejściówek na imprezę balową - za działalność gospodarczą uznać należy prowadzenie przez ten krajowy oddział partii politycznej „reklamy zewnętrznej” w postaci prac nad wizerunkiem zewnętrznym (PR), działalności informacyjnej, prowadzenia spotkań partyjnych, dostarczania materiałów reklamowych oddziałom rejonowym, a także urządzania i organizacji odbywającego się corocznie balu SPÖ?
- 2) Czy dla oceny pojęcia „działalności gospodarczej” w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy może mieć znaczenie to, że określone w pytaniu pierwszym rodzaje działalności wywierają wpływ także na oddział krajowy, który zatem także z nich korzysta? Charakterystyczne dla niniejszej sprawy jest to, że, w ramach prowadzenia tych rodzajów działalności, zarówno partia, jak i jej polityczne cele i poglądy - jeśli nawet nie z definicji, to jako nieunikniony efekt uboczny - są ciągle reklamowane?
- 3) Czy o „działalności gospodarczej” w powyższym rozumieniu można jeszcze mówić wtedy, gdy wydatki poniesione na „reklamę zewnętrzną” stale wielokrotnie przekraczają osiągnięte z tej działalności przychody z rozliczenia wydatków oraz organizacji balu?
- 4) Czy „działalność gospodarcza” ma miejsce wtedy, gdy wydatki nie są rozliczane według możliwych do bezpośredniego zidentyfikowania kryteriów ekonomicznych (np. przypisania kosztów w zależności od tego, kto je poniósł lub tego, kto odniósł z nich korzyść), lecz, przede wszystkim, oddziały podległe same decydują czy i w jakim zakresie chcą partycypować w poniesionych przez oddział krajowy nakładach?

- 5) Czy „działalność gospodarcza” ma miejsce także wtedy, gdy świadczone oddziałom podległym usługi reklamowe są rozliczane w drodze nałożenia opłat na poszczególne oddziały, a wysokość przypadającej na oddział podległy opłaty jest zależna, po pierwsze, od ilości członków tego oddziału, oraz, po drugie, od ilości wydelegowanych przez niego posłów?
- 6) Czy przy rozważaniu kwestii istnienia działalności gospodarczej należy uwzględnić jako korzyści gospodarcze dotacje publiczne (takie jak finansowanie partii przewidziane w karyńskiej ustawie o finansowaniu partii politycznych), które nie zaliczają się do wpływów opodatkowanych podatkiem obrotowym?
- 7) W przypadku, gdy tak zwana „reklama zewnętrzna” sama w sobie powinna stanowić działalność gospodarczą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy: czy okoliczność, że prace nad wizerunkiem zewnętrznym (PR) i prowadzenie kampanii wyborczej należą do podstawowej działalności partii politycznych oraz stanowią warunek sine qua non realizacji celów i treści politycznych, stoi na przeszkodzie uznaniu tej działalności za działalność gospodarczą?
- 8) Czy wskazane przez wnoszącą odwołanie i określone jako „reklama zewnętrzna” rodzaje działalności są tego rodzaju, że można je porównać z działalnością prowadzoną przez podmioty zajmujące się reklamą handlową w rozumieniu załącznika D, pkt 10 szóstej dyrektywy lub też odpowiadają im przedmiotowo? W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej, czy - biorąc pod uwagę istniejący w niniejszym przypadku w okresie, którego dotyczy odwołanie, bilans księgowy - można uznać zakres prowadzonych rodzajów działalności za „nieznaczny”?

(¹) Dz. U. L 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-294/08)

(2008/C 247/07)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: B. Schima oraz M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że
 - wymagając, przy rejestracji przywożonych pojazdów posiadających świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim, aby pojazd spełniał również wymogi techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej w chwili wystawienia tego świadectwa, oraz
 - wymagając, w przypadku niespełniania tych wymogów, aby przeprowadzone zostały badania sprawdzające, czy pojazd spełnia wymogi techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej dla danej kategorii pojazdów w chwili jego wyprodukowania,
- Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 28 traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W prawie czeskim warunki rejestracji pojazdów używanych przywożonych do Republiki Czeskiej z innych państw członkowskich, w których były uprzednio zarejestrowane są przewidziane w ustawie nr 56/2001 Sb. (¹). Paragraf 35 ust. 1 i 2 ustawy nr 56/2001 Sb. ustanawia warunki rejestracji indywidualnie przywożonych pojazdów używanych posiadających świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim.

Władze czeskie uznają badania techniczne takiego pojazdu, jeżeli pojazd ten, jego systemy mechaniczne, części konstrukcyjne lub niezależne zespoły techniczne spełniają w chwili wystawienia świadectwa przydatności do ruchu drogowego wymogi techniczne obowiązujące w tym czasie w Republice Czeskiej i ustanowione w przepisach wykonawczych (§ 35 ust. 1 ustawy nr 56/2001 Sb.).

Jeżeli w chwili wystawienia świadectwa przydatności do ruchu drogowego w innym państwie członkowskim, pojazd, jego systemy mechaniczne, części konstrukcyjne lub niezależne zespoły techniczne nie spełniają wymogów obowiązujących w tym czasie w Republice Czeskiej i ustanowionych w przepisach wykonawczych, właściwy organ podejmuje decyzję o uznaniu przydatności do ruchu drogowego pojazdu na podstawie protokołu technicznego sporządzonego przez stację kontroli pojazdów. Stacja kontroli pojazdów sporządza protokół techniczny, jeżeli pojazd spełnia warunki techniczne obowiązujące w Republice Czeskiej w stosunku do danej kategorii pojazdu w chwili wyprodukowania pojazdu (§ 35 ust. 2 ustawy nr 56/2001 Sb.).

Z art. 35 ust. 1 i 2 ustawy nr 56/2001 wynika, że pojazdy używane posiadające świadectwo przydatności do ruchu drogowego wystawione w innym państwie członkowskim, są zawsze poddawane badaniom technicznym w zakresie przydatności do ruchu drogowego w świetle prawa czeskiego. Zdaniem Komisji takie podejście stanowi naruszenie zasady swobodnego przepływu towarów, zgodnie z którą towary dopuszczone do obrotu na podstawie przepisów jednego państwa członkowskiego muszą być dopuszczone do obrotu we wszystkich państwach członkowskich. Czeskie przepisy nie uwzględniają w ogóle wyników badań przydatności do ruchu drogowego, którym poddano omawiane pojazdy w innym państwie członkowskim, co stanowi naruszenie art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 96/96/WE.